

Η τέχνη το παραμύθι μας

εκπαιδευτικό πρόγραμμα δημιουργικής γραφής στο ΤΜΗΜΑ ΕΝΤΑΞΗΣ
ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2021-2022

4^ο Δημ. Σχ. Δάφνης

ΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ-ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ:ΣΜΥΡΝΙΩΤΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Συνεργάτες : Ελένη Δήμου ΠΕ70ΕΑΕ Μαρία Τούσια ΠΕ70ΕΑΕ

«Τα βιβλία της Δήμητρας»

Συγγραφέας: Δήμητρα Ακριβή Καλύβα

Εικονογράφοι: Δήμητρα Ακριβή
Καλύβα, Μαρί Κανέλα Γιαννουλάκου,
Στέφανος Κόπελας

Η μικρή
Ακριβή
και ο μαγικός
Μονόκερος

Συγγραφέας: Δημήτρα-Ακριβή Κολίβα

Εικονογράφος: Δημήτρης Μαρτί, Σελευάκος

Έκδοση: ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΛΕΞΗΣ 4^{ης} ΔΑΦΝΗΣ

© 2022 1^η έκδοση

«Η μικρή Ακριβή και ο μαγικός Μονόκερος»

Αρκετά χρόνια πριν, Παρασκευή βράδυ ήταν, γιόρταζα τα γενέθλιά μου. Οι γονείς μου, μου έκαναν δώρο έναν μαγικό όμορφο μικρό μονόκερο.

Αυτό το ξεχωριστό ζώάκι μ' έκανε να έχω και εγώ σπάνιες και μαγικές δυνάμεις. Μπορούσα λοιπόν ότι σκέφτομαι να το πραγματοποιήσω.

«Η μικρή Ακριβή και ο μαγικός Μονόκερος»

Αρκετά χρόνια πριν, Παρασκευή βράδυ ήταν, γιόρταζα τα γενέθλιά μου. Οι γονείς μου, μου έκαναν δώρο έναν μαγικό, όμορφο, μικρό μονόκερο.

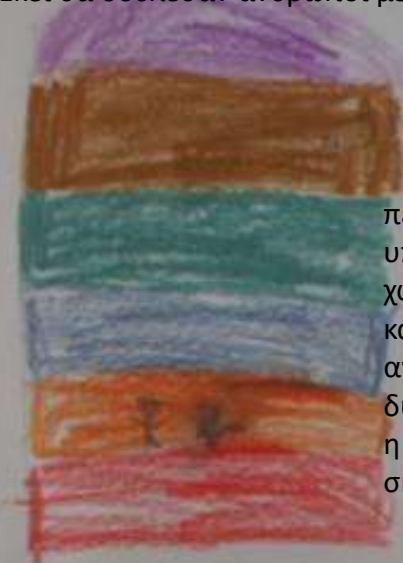
Ο μονόκερός είχε πολύχρωμα μαλλιά ένα χρυσό κέρατο και το σώμα ήταν λευκό γεμάτο αστεράκια. Ο μονόκερος αυτός μου άλλαξε τη ζωή γιατί μπορούσε να κάνει μαγικά κάθε φορά που του έλεγα μια παροιμία...

Αυτό το ξεχωριστό ζώάκι μ' έκανε να έχω και εγώ σπάνιες και μαγικές δυνάμεις. Μπορούσα λοιπόν ότι σκέφτομαι να το πραγματοποιήσω.

Ο Μονόκερος είχε πολύχρωμα μαλλιά ένα χρυσό κέρατο και το σώμα ήταν λευκό γεμάτο αστεράκια. Ο Μονόκερος αυτός μου άλλαξε τη ζωή γιατί μπορούσε να κάνει μαγικά κάθε φορά που του έλεγα μια παροιμία...

Έτσι μια μέρα σκέφτηκα να φτιάξω ένα τεράστιο σπίτι για φτωχούς ανθρώπους που θα τους προσφέρει ζεστασιά, φαγητό, φροντίδα, αγάπη και στοργή. Εκεί θα δούλευαν άνθρωποι με διάθεση να κάνουν καλό και να προσφέρουν στη ζωή τους.

Το σπίτι αυτό ήταν πεντάοροφο. Σε κάθε όροφο υπήρχε χώρος παιχνιδιού και χώρος ξεκούρασης. Εδώ καλομαθαίναμε όλους τους ανθρώπους που ήταν δυστυχισμένοι και φτωχοί, και η ζωή τους είχε στερήσει σημαντικά πράγματα.

Οι υπεύθυνοι της ομάδας έφεραν εκπαιδευτικούς, γυμναστές και ζωγράφους για να βοηθήσουν τα παιδιά ν' αναπτυχθούν και να ωριμάσουν.

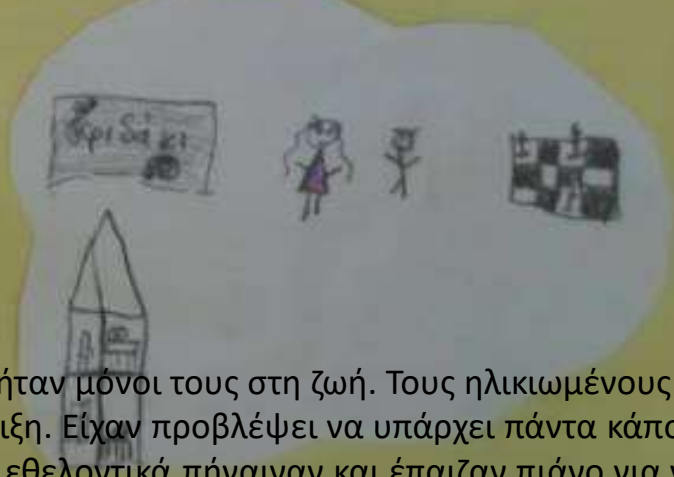
Είπα 3^ο όροφο συναντούσαμε ανθρώπους μεγάλης ηλικίας που ήταν μόνοι τους στη ζωή τους. Ήταν πολύ ηλικιωμένοι και είχαν πάρα πολλά μαρτυρήματα. Ήταν πάρα πολύ στήριξη. Είχαν να υπάρχει πάντα κάποιος να «παίζει» μαζί τους χαρτιά, τάβλι ή σκάκι. Υπήρχαν πιανίστες και εθελοντικά πήγαιναν και έπαιζαν πιάνο για να τους χαλαρώνουν και να διασκεδάζουν όλοι μαζί. Όταν χρειαζόταν τους έβλεπε γιατρός και έδινε οδηγίες για τα φάρμακα και την φροντίδα τους.

Στο 1^ο όροφο ήταν τα βρέφη μέχρι 3 χρονών και οι υπεύθυνες βρεφονηπιοκόμοι τα φρόντιζαν και τα περιποιούνταν σαν να ήταν δικά τους παιδιά. Στο 2^ο όροφο ήταν η ηλικία 3^{ων} μέχρι 6. Οι υπεύθυνοι της ομάδας έφεραν εκπαιδευτικούς, γυμναστές και ζωγράφους για να βοηθήσουν τα παιδιά ν' αναπτυχθούν και να ωριμάσουν.

Έτσι μια μέρα σκέφτηκα να φτιάξω ένα τεράστιο σπίτι για φτωχούς ανθρώπους που θα τους προσφέρει ζεστασιά, φαγητό, φροντίδα, αγάπη και στοργή. Εκεί θα δούλευαν άνθρωποι με διάθεση να κάνουν καλό και να προσφέρουν στη ζωή τους.

Το σπίτι αυτό ήταν πεντάοροφο. Σε κάθε όροφο υπήρχε χώρος παιχνιδιού και χώρος ξεκούρασης. Εδώ καλομαθαίναμε όλους τους ανθρώπους που ήταν δυστυχισμένοι και φτωχοί, και η ζωή τους είχε στερήσει σημαντικά πράγματα.

Οι υπεύθυνοι της ομάδας έφεραν εκπαιδευτικούς, γυμναστές και ζωγράφους για να βοηθήσουν τα παιδιά ν' αναπτυχθούν και να ωριμάσουν.

Στον 3^ο όροφο συναντούσαμε ανθρώπους μεγάλης ηλικίας που ήταν μόνοι τους στη ζωή. Τους ηλικιωμένους τους φρόντιζαν σαν τα μάτια τους, γιατί χρειαζόνταν πάρα πολύ στήριξη. Είχαν προβλέψει να υπάρχει πάντα κάποιος να «παίζει» μαζί τους χαρτιά, τάβλι ή σκάκι. Υπήρχαν πιανίστες και εθελοντικά πήγαιναν και έπαιζαν πιάνο για να τους χαλαρώνουν και να διασκεδάζουν όλοι μαζί. Όταν χρειαζόταν τους έβλεπε γιατρός και έδινε οδηγίες στους υπεύθυνους για τα φάρμακα και την φροντίδα τους.

Στον 4^ο όροφο οι νέοι από 12 -18 έβρισκαν ανθρώπους να μιλάνε, να διασκεδάζουν, να μοιράζονται πράγματα προσωπικά που τους προβληματίζαν και να νιώθουν ότι περνάνε τα δύσκολα μαζί με φίλους.

Εγώ στεναχωρήθηκα πολύ γιατί όλη αυτή η προσπάθεια θα πήγαινε χαμένη. Επίσης τόσοι άνθρωποι θα απογοητεύονταν. Αμέσως είπα τις σκέψεις μου στο μαγικό Μονόκερο. Έφτανε μόνο να του ζητήσω κάτι και θα το πραγματοποιούσε.... Όμως ήθελα να λυθεί και το ζήτημα του Δημάρχου γιατί ήταν κι αυτό σημαντικό.

Μια μέρα όμως έστειλε ένα γράμμα ο δήμαρχος στον υπεύθυνο του κέντρου και του έγραφε ότι θα γκρέμιζε το κτίριο γιατί πρέπει να κτιστεί ένα νέο δημαρχείο. Όταν το έμαθαν ένιωσαν μεγάλη θλίψη αλλά δεν το έβαλαν κάτω. Αμέσως μαζεύτηκαν όλοι και κατέβασαν ιδέες για το τι έπρεπε να κάνουν. Ο υπεύθυνος του κέντρου μίλησε μαζί μου. Έπειτα πήρε το δήμαρχο και τον ενημέρωσε ότι δε θα φύγουν και δεν θα εγκαταλείψουν αυτό το χώρο που προσφέρει αγάπη και φροντίδα σε πολλούς ανθρώπους όλων των ηλικιών.

να συναντήσουμε τον Δήμαρχο και να του μιλήσουμε για το κέντρο και πόσο σημαντικό ήταν για την πόλη μας. Ο Μονόκερος μου, μού έδωσε τόση δύναμη που μιλούσα... μιλούσα και ο δήμαρχος με άκουγε με ενδιαφέρον γιατί τα επιχειρήματά μου ήταν σοβαρά. Τέλος του τόνισα ότι το κέντρο, πάνω απ' όλα, προσφέρει στέγη σ' αυτούς που δεν έχουν τίποτα πάνω απ' το κεφάλι τους.

Έτσι μαζί με το Μονόκερο πήγαμε να συναντήσουμε τον Δήμαρχο και να του μιλήσουμε για το κέντρο και πόσο σημαντικό ήταν για την πόλη μας. Ο Μονόκερος μου, μού έδωσε τόση δύναμη που μιλούσα... μιλούσα και ο δήμαρχος με άκουγε με ενδιαφέρον γιατί τα επιχειρήματά μου ήταν σοβαρά. Τέλος του τόνισα ότι το κέντρο, πάνω απ' όλα, προσφέρει στέγη σ' αυτούς που δεν έχουν τίποτα πάνω απ' το κεφάλι τους.

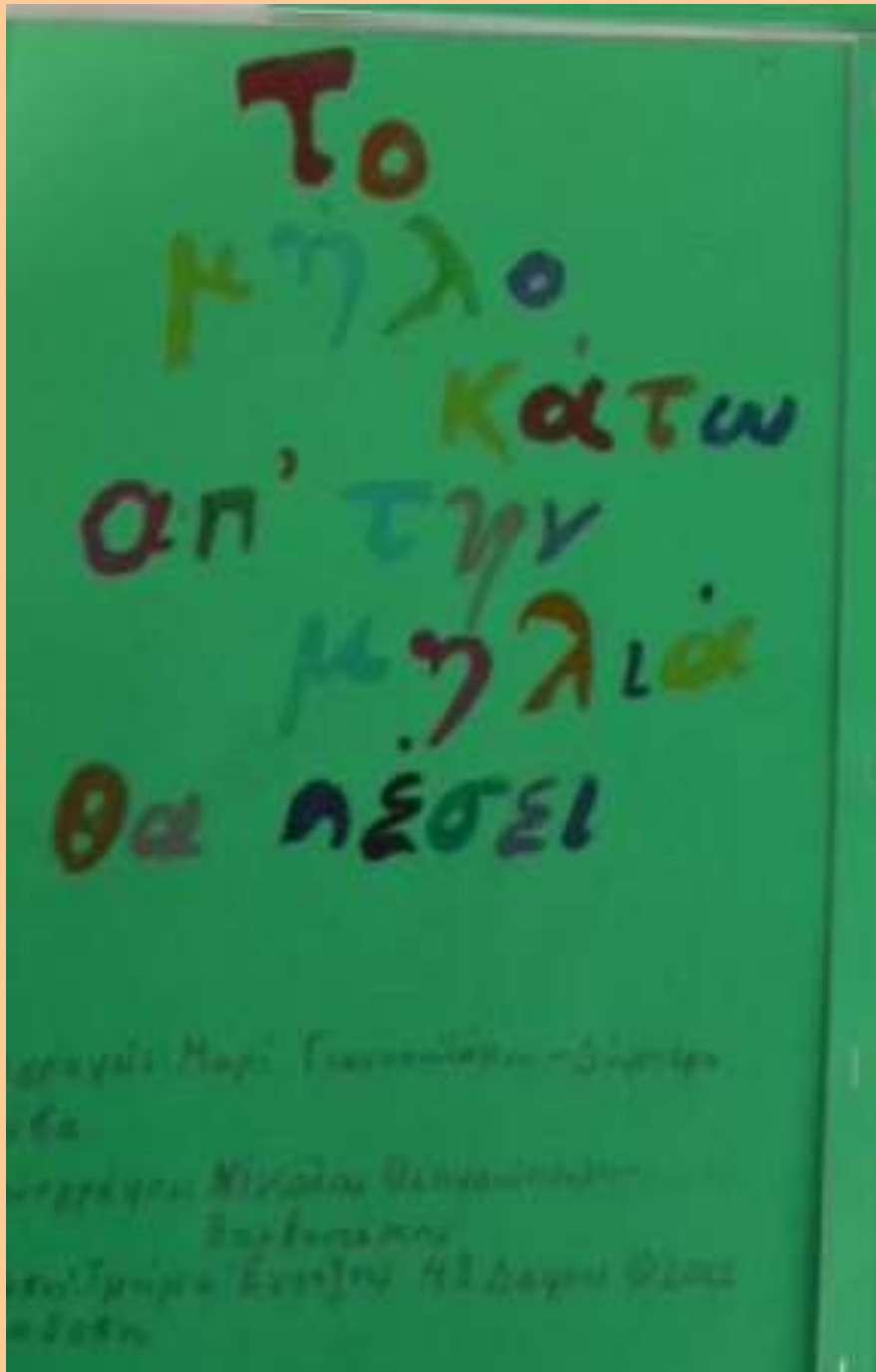

Ένωσα πολύ περήφανη για τον εαυτό μου γι' αυτά που κατόρθωσα με όλους αυτούς τους φίλους και συμπολίτες μου. Επίσης πολύ χαρά γιατί βοηθήθηκαν πάρα πολλοί άνθρωποι μας μικροί και μεγάλοι.

Έτσι του είπα την ιδέα μου, το δημαρχείο να στεγαστεί στον 5^ο όροφο του κέντρου και να βρίσκεται κι αυτός να βλέπει τους πολίτες του που είχαν ανάγκη. Ο δήμαρχος συμφώνησε με την πρόταση και από την επόμενη εβδομάδα θα ξεκινούσαν οι δουλειές για να ετοιμαστεί ο χώρος για το νέο δημαρχείο.

Έτσι του είπα την ιδέα μου, το δημαρχείο να στεγαστεί στον 5^ο όροφο του κέντρου και να βρίσκεται κι αυτός να βλέπει τους πολίτες του που είχαν ανάγκη. Ο δήμαρχος συμφώνησε με την πρόταση και από την επόμενη εβδομάδα θα ξεκινούσαν οι δουλειές για να ετοιμαστεί ο χώρος για το νέο δημαρχείο.

Ένωσα πολύ περήφανη για τον εαυτό μου γι' αυτά που κατόρθωσα με όλους αυτούς τους φίλους και συμπολίτες μου. Επίσης πολύ χαρά γιατί βοηθήθηκαν πάρα πολλοί συνάνθρωποι μας μικροί και μεγάλοι.

«Το βιβλίο του Διαγωνισμού»

ΟΜΑΔΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Συγγραφείς:

Μαρί –Κανέλα Γιαννουλάκου,

Δήμητρα Ακριβή Καλύβα

Εικονογράφος

Νικόλαος Θεοφανόπουλος-

Βαρβαντάκης

ΤΙΤΛΟΣ: «Να σου πω μια

παροιμία; ...το μήλο κάτω απ' τη

μηλιά θα πέσει»

...Να σου πιάσει παραμύθι. Το μύθο κάθω απ' την μηλιά θα πιάσει...»

Τα Χριστούγεννα του 2021 στην Ιταλία σ' ένα ορεινό χωριό συναντάμε ένα σπίτι διαφορετικό από τα άλλα σπίτια του μικρού αυτού χωριού. Το σπίτι αυτό ήταν πολύχρωμο και οι τοίχοι ήταν ζωγραφισμένοι με διάφορα σχέδια που αναπαριστούσαν τα Χριστούγεννα ενός χωριού που ζούσε σε μια μαγική πολιτεία.

Αυτό το σπίτι δεν ήταν ένα τυχαίο σπίτι, εκεί ζούσε ο Λουίτζι Παζολίνι, ένας ζωγράφος που του άρεσε να ζωγραφίζει φανταστικά θέματα που δεν ταίριαζαν στην πραγματική ζωή. Όλα αυτά που ζωγράφιζε βρίσκονταν στις σκέψεις του, στο μυαλό και την ψυχή του.

Όταν τελείωνε αυτούς τους ξεχωριστούς πίνακες ζωγραφικής καθόταν, τους κοιτούσε και τραγουδούσε παραμυθένια τραγούδια... Τότε όλα τα πλάσματα από τους πίνακες ελευθερωνότουσαν απ' την φαντασία του ζωγράφου, ζωντανεύαν και έρχονταν στην σημερινή ζωή. Αφήναν το παραμύθι και έρχονταν στο σήμερα.

Μια μέρα ο ζωγράφος ζωγράφισε τον Άγιο Βασίλη ο οποίος κρατούσε ένα ασημένιο κουτί με πολύχρωμα αστέρια. Το κουτί μέσα του είχε έναν μονόκερω. Ο μονόκερως ήταν άσπρος, είχε χρωματιστά μαλλιά και πολύχρωμη ουρά. Ένα χρυσό κέρατο υπήρχε στο κούτελό του και στο σώμα ένα ουράνιο τόξο με μεγάλα φτερά.

Ο Μονόκερως είχε πολλές μαγικές δυνάμεις, και έτσι κατάφερε να κάνει τον κόσμο και όποιον τον φρόντιζε να γίνεται χαρούμενος, χωρίς έγνοιες και προβλήματα. Μπορούσε να πραγματοποιήσει τις επιθυμίες των μακριών παιδιών. Τέλος μπορούσε να πετάει και να βρίσκεται όπου τον έχουν ανάγκη.

Ο Αϊ Βασίλης μόλις ήρθαν τα Χριστούγεννα τον πήγε δώρο στην μικρή Σανέλ. Η μικρή Σανέλ ήταν 8 χρονών και ζούσε σε ένα ορφανοτροφείο γιατί δεν είχε μια κανονική, συνηθισμένη οικογένεια. Η οικογένεια της ήταν όλα αυτά τα λυπημένα παιδάκια, μα πιο πολύ, ένας μακρούλης που φρόντιζε και βοηθούσε.

Η Σανέλ είχε ξανθά μαλλιά, γαλάζια φωτεινά μάτια και μελαμψή επιδερμίδα. Της άρεσε να φορά μοντέρνα ρούχα. Μάλιστα παρόλο που

τα ρούχα τους τα έδιναν κάποιοι καλοί άνθρωποι δεν έμοιαζαν ξένα πάνω της γιατί τα ήθελε έτσι ώστε να μοιάζουν δικά της.

Η μικρή μας είχε πολλούς φίλους απ' το σχολείο που πήγαινε αλλά και απ' το ορφανοτροφείο. Είχε ταλέντο στη ζωγραφική και στο μπαλέτο. Της άρεσε να ζωγραφίζει σκηνές από παραμύθια που διάβαζε στο σχολείο. Η Σανέλ ήταν τόσο καλή στο μπαλέτο που όλες αυτές τις σκηνές τις ζωτάνευε χορεύοντας !!! Όσοι την έβλεπαν να χορεύει τη θαύμαζαν πολύ και ένιωθαν συγκίνηση και χαρά.

Κάποιες φορές όμως την έβλεπες λυπημένη γιατί ήθελε ν' αποκτήσει τη δική της οικογένεια και το δικό της σπίτι. Ονειρευόταν να έχει τη μαμά της, τον μπαμπά της και δύο αδέρφια και κάθε μέρα να έπαιζαν όλοι μαζί επιτραπέζια, να γελάνε, να εκνευρίζονται, να φινάζουν, να πειράζονται και στο τέλος να ξεκαρδίζονται στα γέλια και ν' αγκαλιάζονται παρέα, όλοι μαζί.

Αυτά τα όνειρα και τις προσευχές τις άκουγε ο Αι Βασίλης. Ένα βράδυ Χριστουγέννων, η Σανέλ ξύπνησε για να πει νερό και ξαφνικά βλέπει τον Αι Βασίλη να κατεβαίνει απ' το τζάκι της. Μόλις το είδε αυτό παραλίγο να πνιγεί. Αφού ο Αι Βασίλης κατάλαβε ότι τον είδε κατάφερε με τις υπερφυσικές του δυνάμεις και μπήκε σ ένα σουτάρι. Μετά η Σανέλ πήγε και ξάπλωσε, τότε ο Αι Βασίλης βγήκε από το σουτάρι και της άφησε δίπλα στο δέντρο το μονόκερο.

Τώρα ο Μονόκερος θα είχε ένα πλάσμα να τον αγαπάει. Με τις μαγικές του δυνάμεις την άλλη μέρα κίολας θα πραγματοποιούσε τα όνειρα της μικρής Σανέλ. Μια οικογένεια δηλαδή για την μικρή μας φίλη θα ήταν πια πραγματικότητα και όχι όνειρο.

Ο Λουίζι Παζολίνι, ο ζωγράφος που ξέρουμε, με τη γυναίκα του, δεν είχαν παιδιά. Γι αυτό αποφάσισαν να πάνε στο ορφανοτροφείο και να υιοθετήσουν τη Σανέλ και ένα μικρό αγοράκι.

Η Σανέλ πρόσεχε και φρόντιζε τον μικρό Τζιοβάνι μέσα στο ορφανοτροφείο. Τον αγαπούσε σαν αδερφό της. Γι' αυτό ζήτησε από το ζευγάρι να γίνουν οι τέσσερις μια οικογένεια, όλοι μαζί. Αυτοί

βέβαια δεν αρνήθηκαν γιατί κατάλαβαν πδσο αγαπιούνται τα δυο παιδιά.

Ο ζωγράφος μόλις είδε τις ζωγραφιές της μικρής συγκινήθηκε γιατί περιέγραφε τόσο όμορφα την παιδική ψυχή της που ήταν γεμάτη αγάπη, υπομονή, κατανόηση και ελπίδα. Βρήκε ένα παιδί που το καταλάβαινε και του ταίριαζε τόσο πολύ και αμέσως του ήρθε στο μυαλό η παροιμία που του έλεγε η μάνα του όταν ταίριαζε κάποιος τόσο πολύ με το παιδί του : το μήλο κάτω απ' την μηλιά θα πέσει!!! Και στ' αλήθεια ήταν έτσι!!!

Αμέσως ένιωσε τόσο δυνατά συναισθήματα γι' αυτό το παιδί. Γίαις μπορούσε να πει ότι δεν ήταν δικό του. Μ' αυτό το παιδί έμοιαζαν σαν δύο σταγόνες νερό στη ψυχή, στο μυαλό και στα ενδιαφέροντα!!!

Μαζί με τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά έζησαν στο παραμυθένιο σπίτι ευτυχισμένοι.

« το μήλο κάτω απ' την μηλιά θα πέσει!!!!»

Οι μαθητές του τμήματος ένταξης που πήραν μέρος στον διαγωνισμό επαινέθηκαν για την πρωτοτυπία της ιστορίας τους και την καταπληκτική εικονογράφηση.

Η απονομή των επαίνων έγινε στο τ. έ. από την διευθύντρια του σχολείου αφού πρώτα η κάθε ομάδα διάβασε και παρουσίασε το δικό της παραμύθι.

*Ευχαριστώ τους μαθητές μου
γι' αυτό το ωραίο ταξίδι.
Βασιλική Σμυρνιώτη*

